

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B. D.**, so sídlom v T., zastúpeného JUDr. D. S., advokátom v T., proti žalovanému **V. S.**, bývajúcemu v T., zastúpenému JUDr. M. Z., advokátom v B., **o zaplataenie 616,05 € (18 559,-- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 19 C 52/2001, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. októbra 2008, sp.zn. 24 Co 177/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 21. októbra 2008, sp.zn. 24 Co 177/2008 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 31. januára 2005, č.k. 19 C 52/2001-74 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18 559,-- Sk do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaného zároveň zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 4 520,-- Sk do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám splnomocneného zástupcu žalobcu. Konanie o vzájomnej žalobe žalovaného zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 697 Občianskeho zákonníka a § 4 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

Krajský súd v Trnave uznesením z 23. mája 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. ako oneskorene podané odmietol. Uznesením z 23. mája 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 753,-- Sk k rukám advokáta.

Uznesením z 22. augusta 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 s poukazom na ustanovenie § 164 O.s.p. opravil zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaného rozsudkom z 30. mája 2008, sp.zn. 5 Cdo 85/2008 napadnuté uznesenie odvolacieho súdu z 23. mája 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 v spojení s uznesením z 23. mája 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 a opravným uznesením z 22. augusta 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odmietnutím odvolania žalovaného ako oneskorene podaného, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené podmienky, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 21. októbra 2008, sp.zn. 24 Co 177/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti, ako aj v časti o trovách konania, ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. d/, f/ O.s.p. Mal za to, že vec vedená na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 19 C 52/2001 sa týka tej istej veci vedenej na tomto súde pod sp.zn. 22 C 22/1994. Odňatie možnosti pred súdom konať odôvodnil tým, že odvolací súd neakceptoval podanie, v ktorom namietal, že žalovaná suma je premlčaná z dôvodu oneskoreného podania návrhu na vydanie platobného rozkazu. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci, tak ako ho uvádzal v konaní pred súdmi.

Žalobca navrhol dovolanie žalovaného ako nedôvodné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v rozsudku z 30. mája 2008, sp.zn. 5 Cdo 85/2008.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľ namietal, že vec vedená na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 19 C 52/2001 sa týka tej istej veci vedenej na tomto súde pod sp.zn. 22 C 22/1994.

Podľa ustanovenia § 237 písm. d/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak.

V danej veci nejde o vadu *res iudicata*, nakoľko konania vedené na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 22 C 22/1994 a 19 C 52/2001 sa navzájom odlišujú svojím predmetom. Kým predmetom konania vedeného pod sp.zn. 22 C 22/1994 bol nárok na zaplatenie istiny a poplatkov z omeškania za obdobie od 1. januára 1991 do 28. februára 1998, v konaní vedenom pod sp.zn. 19 C 52/2001 súd rozhodoval o nároku na zaplatenie poplatkov z omeškania z nedoplatku na istine 1 907,-- Sk za obdobie od 1. marca 1998 do 30. septembra 2000.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však dospel k záveru, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., zakladajúcej prípustnosť a dôvodnosť dovolania, t.j. že odvolací súd svojim postupom odňal žalovanému možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej

ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznával.

Z obsahu dovolania žalovaného je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje z toho, že odvolací súd pri rozhodovaní neprihliadol na námietku premlčania uplatnenú v podaní doručenom odvolaciemu súdu 21. novembra 2006.

Dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný vytýka túto vadu konania dôvodne.

V prejednávanej veci žalovaný v podaní doručenom odvolaciemu súdu 21. novembra 2006 (č.l. 166 spisu) namietal, že žalovaná suma je premlčaná z dôvodu oneskoreného podania návrhu na vydanie platobného rozkazu. Odvolací súd na uvedenú námietku premlčania neprihliadol ani sa s ňou v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal.

V ustanovení § 205a O.s.p., v znení účinnom od 1. januára 2002 na základe novely vykonanej zákonom č. 501/2001 Z.z., je vyjadrený princíp neúplnej apelácie. Odvolací súd naďalej zostáva súdom apelačným (t.j. súdom, ktorý nie je viazaný skutkovými zisteniami a skutkovými závermi súdu prvého stupňa a ktorý môže vykonať dokazovanie k zisteniu skutkového stavu), nesmie však pritom zásadne – na rozdiel od systému úplnej apelácie – prihliadať ku skutočnostiam a dôkazom, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa. S prihliadnutím k novým skutočnostiam a dôkazom je možné rozhodnutia vo veci samej preskúmať iba v prípadoch uvedených v § 205a ods. 1 O.s.p. Okrem nedostatkov týkajúcich sa podmienok konania, možno nové skutočnosti a dôkazy použiť k spochybneniu vierohodnosti dôkazných prostriedkov, na ktorých spočíva rozhodnutie súdu prvého stupňa. V § 120 ods. 4 O.s.p. sa ukladá súdu, aby pred vyhlásením rozhodnutia poučil účastníkov o dôsledkoch uplatnenia systému neúplnej apelácie v odvolacom konaní; ak súd túto povinnosť nesplní, nie je opodstatnené, aby bol účastník z uplatnenia nových skutočností a dôkazov vylúčený. Poslednú výnimku z neúplnej apelácie predstavujú skutočnosti a dôkazy, ktoré účastník nemohol bez svojej viny označiť alebo predložiť do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvého stupňa. Aj keď ide o dôvody obnovy konania, ide o také skutočnosti a dôkazy, ktorých novosť možno zistiť bez prieskumu; je preto možné pripustiť, aby k nim bolo v odvolacom konaní prihliadnuté (porovnaj dôvodovú správu k predmetnej novele O.s.p.).

Skutočnosťami a dôkazmi v zmysle ustanovení § 120 ods. 4 a § 205a O.s.p. sú také skutočnosti a dôkazy, ktoré sa týkajú skutkových tvrdení alebo použiť sa majúceho práva, ktoré sú významné pre rozhodnutie veci, teda také skutočnosti a dôkazy, ktorými účastník realizuje svoju povinnosť podľa § 101 ods. 1 O.s.p. (prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíše všetky potrebné skutočnosti a označí dôkazné prostriedky). Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Žalovaný má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú, že právo (nárok) nevzniklo, zaniklo, zmenilo sa, prípadne je tu iná prekážka pre jeho súdne uplatnenie (napr. preklúzia, ktorá spôsobuje nežalovateľnosť).

Skutočnosťou alebo dôkazom v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. a § 205a O.s.p. ale nie je námietka premlčania práva uplatnená žalovaným.

Premlčanie sa definuje ako uplynutie času stanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Hlavným, ba rozhodujúcim následkom premlčania je vznik práva na námietku premlčania pre povinný subjekt, ktorý ju môže ale nemusí uplatniť.

Námietka premlčania práva je námietkou právnou a neuplatňuje sa ňou taká skutočnosť, ktorú je účastník povinný tvrdiť v zmysle § 101 ods. 1 O.s.p. najneskôr do vyhlásenia uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Zo žiadneho ustanovenia práva hmotného alebo procesného nevyplýva, že by žalovaný musel uplatniť námietku premlčania v určitom štádiu konania; z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci (podobne napr. Peter Vojčík a kolektív: Občiansky zákonník, stručný komentár, Bratislava, IURA EDITION, s.r.o., 2008, str. 201).

Námietky premlčania sa teda netýka koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a O.s.p.; s výnimkou, ak by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd tým, že pri svojom rozhodovaní neprihliadol na námietku premlčania uplatnenú žalovaným v podaní doručenom odvolaciemu súdu 21. novembra 2006, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Okrem tejto dovolateľom namietanej vady zistil dovolací súd v postupe odvolacieho súdu existenciu ďalšej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 156 ods. 1, veta prvá O.s.p. rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne; vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky.

Podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Z ustanovenia § 211 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v prejednávanej veci odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Súdny spis však neobsahuje zápisnicu o verejnom vyhlásení rozsudku ani žiadnu úpravu ohľadom zachovania postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., t.j. pokyn, aby sa oznámilo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením, resp. záznam, že by sa tak stalo. V súdnom spise sa teda nenachádza doklad (úprava, záznam alebo oznámenie), ktorý by osvedčil, že uvedený zákonom stanovený postup o oznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu na úradnej tabuli bol dodržaný a taktiež sa v ňom nenachádza ani zápisnica o tom, že by k verejnemu vyhláseniu rozsudku došlo.

Za tohto stavu veci dospel dovolací súd k záveru, že nedošlo k oznámeniu miesta a času verejného vyhlásenia napadnutého rozsudku ani k jeho verejnemu vyhláseniu. Nedodržaním postupu podľa § 156 ods. 1, 3 O.s.p. teda odvolací súd zaťažil svoj rozsudok vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že požiadavka na verejné vyhlásenie rozsudku v zmysle článku 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, preto jej podstata a účel sa nemôže zásadne odlišovať od definície podanej v kontexte týchto zmlúv, napr. Európskym súdom pre ľudské práva.

Ústava zaručuje nie teoretické a iluzórne práva, ale konkrétne a účinné, preto požiadavku verejného vyhlásenia rozsudku možno považovať za splnenú len vtedy, ak má verejnosť možnosť získať informácie o dátume a mieste vyhlásenia rozsudku tak, aby pri takomto zverejnení mohol byť prítomný ktokoľvek, kto má o to záujem, pričom vo vzťahu k účastníkom konania sa musí vychádzať z prezumpcie tohto záujmu (porovnaj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 5/02).

Verejnosť konania patrí k ústavným procesným zárukám práva na súdnu a inú právnu ochranu. Princíp verejnosti však nie je absolútnym (verejnosť možno výnimočne vylúčiť v prípadoch ustanovených zákonom – porovnaj čl. 48 ods. 2 druhá veta Ústavy Slovenskej republiky); výnimky z tohto princípu sa ale vzťahujú na súdne pojednávanie (prerokovanie), nie však na vyhlásenie rozsudku. Povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku je bezvýnimočná. Vyplýva to z doslovného znenia čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj zo zákonov, ktoré v súlade s ústavou upravujú podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane, o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi. Verejné vyhlásenie rozsudku súvisí s povinnosťou všeobecného súdu upovedomiť o tom účastníkov konania (v danom prípade dodržaním postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p.). Účastník konania má právo byť prítomný na vyhlásení rozsudku súdu a len on sám môže rozhodnúť, či sa tohto zasadnutia zúčastní alebo nezúčastní. Jeho rozhodnutie nemôže ovplyvniť postup súdu pri realizácii konania v intenciách článku 142 ods. 3 ústavy. Iný postup súdu znamená porušenie ústavnosti v konaní pred ním, ktoré spočíva v porušení základného práva účastníka konania zakotveného v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v spojení s článkom 142 ods. 3 ústavy.

Dovolací súd v tejto spojitosti poukazuje, že už spomenuté ustanovenie čl. 142 ods. 3 ústavy, ktoré obsahuje princíp verejného vyhlásenia rozsudku, má povahu ústavného príkazu pre všeobecné súdy, podľa ktorého v prípade, že rozhodujú vo forme rozsudku, sú povinné tieto rozsudky vyhlasovať vždy verejne. Ide tu o ústavnú záruku, že všeobecné súdy ako

štátne orgány nemôžu obmedziť právne postavenie účastníkov v konaní pred nimi, ktoré postavenie im má poskytnúť možnosť verejne sa oboznámiť s obsahom rozsudku a s jeho odôvodnením (právo na aktívne, faktické, pozitívne konanie štátu, ktoré má základ v ústave a jej princípoch). Je zrejmé, že sa týmto ústavným príkazom sleduje ochrana účastníkov konania pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti. Zabezpečuje sa tým aj transparentný výkon spravodlivosti a tým sa prispieva k dosiahnutiu cieľa sledovaného článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

Verejné vyhlásenie rozsudku nie je len formálny a samoučelný úkon. Jeho podstata má zásadný význam a spája sa s viacerými procesnoprávnymi dôsledkami. Vyhlásením rozsudku konanie nekončí a ešte aj pri verejnom vyhlasovaní majú účastníci konania procesné práva a povinnosti. Ide tu o úkon súdu, ktorý je z hľadiska vecného, časového, miestneho a personálneho neopakovateľný a nezameniteľný s iným úkonom súdu. Z hľadiska vecného ide o to, že pri verejnom vyhlásení rozsudku má účastník, ak boli dodržané podmienky oznámenia vyhlásenia tohto rozsudku, možnosť uplatniť procesné práva smerujúce k ochrane pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti a tiež práva zabezpečujúce účastníkovi možnosť kontroly súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníkovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný, a ak áno, akým rozsudkom – akými konkrétnymi výrokmi – je viazaný). Nezanedbateľným je tiež procesné oprávnenie účastníka preveriť, či súd vyhlásil rozsudok na oznámenom mieste a v oznámenom čase (hľadisko miestne a časové). Neprehliadnuteľným oprávnením účastníka je aj jeho právo preveriť (zistiť), v akom zložení (hľadisko personálne) súd vyhlásil rozsudok (porovnaj v tejto spojitosti najmä § 237 písm. g/ O.s.p.) a s akým odôvodnením (hľadisko vecné). Procesný nedostatok odvolacieho súdu vo vzťahu k tomuto úkonu (nenaplnenie ustanovenia § 156 ods. 3 O.s.p.), v dôsledku ktorého sa poprie samotná podstata verejného vyhlásenia rozsudku (keďže sa neoznami čas a miesto jeho vyhlásenia), je z procesného hľadiska nenapraviteľný (nedá sa nijako konvalidovať). Nedodržanie postupu oznámenia času a miesta vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu znamená z pohľadu spomenutých kontrolných a ochranných oprávnení účastníka toľko, že korekciu porušených procesných práv účastníka možno v dovolacom konaní docieľiť len zrušením takéhoto rozsudku ako rozsudku zaťaženého vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (vrátane súvisiaceho rozhodnutia o trovách konania) vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami žalovaného uvedenými v dovolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti vrátane náhrady trov odvolacieho konania podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. októbra 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková